

Františkovo slovo

č.98

Comastri: Jan Pavel II. měl odvahu držet současně světlo milosrdenství i pravdy

Papež: Každá nemohoucnost nachází účinnou pomoc v Božím milosrdenství

Papež kázal o slavnosti přitakání

O rozdílu mezi harmonií Ducha svatého a sjednaným mírem

Evangelium Milosrdenství

Papež k metodistům: nemůžeme ve všem stejně smýšlet, můžeme však stejně milovat

Papež: Dnešní církev potřebuje svědky, mučedníky...

Zveřejněna papežská exhortace o rodině *Amoris laetitia*

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Kardinál Comastri: Jan Pavel II. měl odvahu držet současně světlo milosrdenství i pravdy

Vatikán. Na dnešek připadá 11. výročí smrti sv. Jana Pavla II. Letos připadá na vigílii svátku Božího milosrdenství, ustanovného tímto papežem, právě tak, jako tomu bylo v den jeho odchodu do Otcova domu, 2. dubna 2005. Na Jana Pavla II. jako na svědka Božího milosrdenství vzpomíná **kardinál Angelo Comastri**, generální vikář pro Vatikánský stát:

*„Svědectví o milosrdenství u Jana Pavla II. bych shrnul do dvou okruhů: **jednak až heroické odpuštění a pak hlásání pravdy. Odpuštění a pravda jsou totiž dvě světla, mající původ v milosrdenství.** Představte si, že ihned po atentátu, ještě když ležel v tratolišti krve, jakmile se trochu vrátil k vědomí, jeho první slova byla: „Odpouštím bratru, který na mě vystřelil. Nazývat v takové chvíli Alí Ağcu bratrem, vyžaduje pořádnou odvahu a víru, je to krásné svědectví. Ale nejde jen o to. Když se papež uzdravil, neorganizoval protesty, stávky a pomstu – pouze modlitbu. Modlitba a odpuštění. V tom se ukazuje krásná tvář katolicismu.*

*Je tu však ještě druhá věc, totiž pravda. Jan Pavel II. nechal zazářit toto světlo ve třech úžasných encyklikách a v mnoha promluvách. Jsou to encykliky **Veritatis splendor, Evangelium vitae a Fides et ratio.** Jan Pavel II. vykřičel pravdu, protože pravda je službou milosrdenství! Hřích je zlo a působí zlo! A nezapomínejme, že milosrdný Ježíš je tím, kdo řekl: „Přišel jsem pro hříšníky...“, ale dodal také: „aby se obrátili“. Jan Pavel II. měl odvahu držet zažehnutá obě tato světla: světlo odpuštění, protože Bůh je vždy připraven odpouštět, jak velmi často opakuje papež František: **Bůh je vždy připraven odpustit! Ale pozor, Boží odpuštění nastává tehdy, když se srdce otevře**“.*

Dnešní člověk a svět velice potřebují milosrdenství, napsal sv. Jan Pavel II. hned ve své druhé encyklice v roce 1980, kterou nazval *Dives in misericordia*.

„Dnešní svět si uvědomuje, že vědecký pokrok nestačí k tomu, aby lidstvo bylo šťastnější. Člověk potřebuje pravdu, která naplňuje jeho srdce, potřebuje lásku, která uzdravuje rány, a milosrdenství, které uzdravuje. A to dokáže jedině Milosrdenství Boží. Právě proto je v této chvíli zvláště naléhavé a nutné hlásat zraněnému lidstvu Milosrdenství, jak rád říká papež František. Zvěst o tom, že Bůh je milosrdný, je nepochybně mimořádným lékem. Moderní člověk, který věřil, že může být nadčlověkem, jak si to představoval Nietzsche, si náhle všimá, že je ubohým člověkem, který potřebuje milosrdnou Boží ruku. Proto je hlásání milosrdenství mimořádně aktuální. Tak to chápal papež Jan Pavel II., tak to chápal papež Benedikt a papež František z toho učinil – můžeme říci – heslo svého pontifikátu.“

Papež: Každá nemohoucnost nachází účinnou pomoc v Božím milosrdenství

Vatikán. Neděle Božího milosrdenství, kterou se končí velikonoční oktáv, měla v rámci probíhajícího Svatého roku ve Vatikánu zvláštní průběh. Svatý otec sloužil dopoledne na Svatopetrském náměstí eucharistickou liturgií, které se za slunečného počasí účastnilo přibližně 40 tisíc věřících. Papež František kázal nad dnešním evangeliem (*Jan 20,19-31*) a mimo jiné řekl:

*„Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč“ (*Jan 20,30*). Evangelium je kniha o Božím milosrdenství, k přečtení a k opětovnému čtení, protože to, co Ježíš řekl a učinil, je výrazem Otcova milosrdenství. Ne všechno však bylo zapsáno; evangelium milosrdenství zůstává *otevřenou knihou*, kam je třeba neustále zapisovat znamení Kristových učedníků, konkrétní gesta lásky, jež nejlépe dosvědčují*

milosrdenství. **Všichni jsme povoláni stát se živými pisateli evangelia**, nositeli dobré zvěsti pro každého muže a ženu dneška. Můžeme tak činit **prokazováním skutků tělesného a duchovního milosrdenství**, jež jsou součástí *křesťanského životního stylu*. Těmito jednoduchými a mocnými gesty, někdy dokonce neviditelnými, můžeme navštěvovat potřebné a přinášet jim Boží něhu a útěchu. Tak pokračuje to, co uskutečnil Ježíš v den Velikonoc, když do srdcí vystrašených učedníků vlil Otcovo milosrdenství, Ducha svatého, který odpouští hříchy a dává radost.

Ve vyprávění, které jsme slyšeli, se však vyskytuje zřetelný kontrast: na jedné straně je tu *bázeň* učedníků, kteří zamykají dveře; na druhé Ježíšovo *poslání*, které je vede do světa, aby nesli zvěst odpuštění. Tento kontrast může být také v nás. **Je to vnitřní boj mezi uzamčeností srdce a povoláním lásky k odemčení zavřených dveří a vyjití z nás samotných**. Kristus, který z lásky vstoupil zavřenými dveřmi hříchu, smrti a pekla, touží vstoupit do každého, aby dokořán otevřel zavřené brány srdce. On, který vzkříšením přemohl strach a bázeň, které nás uvězňují, chce dokořán otevřít naše zavřené dveře a pověřit nás posláním. Cesta, kterou nám vzkříšený Mistr ukazuje, je jednosměrná, vede pouze jedním směrem, vede nás, abychom vycházeli ze sebe a dosvědčovali hojivou moc lásky, kterou si nás získal. Vidíme před sebou často raněné a bázlivé lidstvo, které nosí jizvy bolesti a nejistoty. V hluboce prožitém volání po milosrdenství a pokoji slyšme dnes každý z nás důvěřivé Ježíšovo povolání: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (v.21).

„Každá nemohoucnost může v Božím milosrdenství nalézt účinnou pomoc. Jeho milosrdenství se totiž nezastavuje opodál, přeje si jít vstříc každé nouzi a osvobozovat z mnoha forem otroctví, které sužují náš svět. Chce dosáhnout na rány každého, aby je zahojil. Být apoštoly milosrdenství znamená dotýkat se Jeho ran a hladit je. Jsou přítomné také dnes na těle a duši Jeho bratří a sester. Když tyto rány hojíme, vyznáváme Ježíše, zpřítomňujeme Jej a ožívujeme; umožňujeme druhým, aby se rukou dotkli Jeho milosrdenství a uznali: „Pán a Bůh“ (srov. v.28), jako to učinil apoštol Tomáš. To je poslání, které je nám svěřeno. Tolik lidí žádá, aby se jim dostalo slyšení a pochopení. Evangelium milosrdenství skrze hlásání a zapisování do života hledá lidi trpělivého a otevřeného srdce, „milosrdné Samaritány“, kteří dovedou soucítit a ztížit se před tajemstvím bratra a sestry; žádá velkorysé a radostné služebníky, kteří mají rádi druhé zdarma a nic nežádají zpět.“

„Pokoj vám“ (v.21) – to je pozdrav, kterým se Kristus obrací ke svým učedníkům; je to stejný pokoj, který očekávají lidé naší doby. Není to vyjednaný mír, není to pozastavení něčeho, co se nedaří: je to *Jeho* pokoj, který vychází ze srdce Zmrtvýchvstalého, pokoj, který přemohl hřích, smrt a strach. Je to pokoj, **který nerozděluje, ale sjednocuje**; je to pokoj, **který nenechává o samotě, ale dává nám pocítit, že jsme přijímáni a milováni**; je to pokoj, **který trvá v bolesti a dává rozkvést naději**. Tento pokoj se stejně jako o Velikonocích vždycky rodí a obrozuje Božím odpuštěním, které srdci odnímá nepokoj. Být *nositelem Jeho pokoje* – takové je poslání svěřené církvi v den Velikonoc. **Narodili jsme se v Kristu jako nástroje smíření**, abychom nesli všem Otcovo odpuštění a ve znameních milosrdenství zjevovali čistou láskou Jeho tvář.

Responsoriální Žalm praví: „Jeho milosrdenství trvá navěky“ (117/118, 2). Jeho milosrdenství je opravdu věčné, nekončí, nevyčerpá se, nevzdává se před uzavřeností a nikdy se neunaví. V tomto „navěky“ nacházíme oporu v chvílích zkoušky a slabosti, protože máme jistotu, že Bůh nás neopouští, zůstává s námi *navždy*. Děkujme za tuto Jeho tak obrovskou lásku, kterou nemůžeme pochopit. Je převeliká. Prosme o milost, aby nás nikdy neomrzelo čerpat z Otcova milosrdenství a nést je do světa; prosme, abychom byli milosrdní a všude šířili moc evangelia a abychom napsali ty stránky evangelia, které apoštol Jan nenapsal.

Po skončení bohoslužby, před polední mariánskou modlitbou *Regina caeli*, obrátil papež František pozornost k Ukrajině:

„V tento den, který je jakýmsi srdcem Svatého roku milosrdenství, zalétají moje myšlenky k obyvatelům, kteří nejvíce žijí po smíření a pokoji. Myslím zejména na Evropu a na drama těch, kteří trpí důsledky násilí na Ukrajině a přebývají na území, které je zmítáno nepřátelstvím, jež si vyžádalo již několik tisíc mrtvých, ale i na ty, kteří v důsledku přetrvávající vážné situace byli nuceni odejít a kterých je už více než jeden milion. Týká se to především starých lidí a dětí. Kromě toho, že je neustále provázím ve své mysli a svojí modlitbou, rozhodl jsem se podpořit humanitární iniciativu v jejich prospěch. Za tím účelem se bude v neděli 24. dubna konat zvláštní sbírka ve všech katolických kostelech Evropy. Vybízím věřící, aby se k této iniciativě velkoryse připojili. Tento charitativní skutek má kromě ulehčení materiálního strádání také vyjádřit blízkost a solidaritu mou i celé církve. Ze srdce si přeji, aby v této tak zkoušené zemi neprodleně přispěl k prosazení míru a úcty k právu.“

Potom Petrův nástupce připomněl aktualitu z kalendáře OSN:

„V rámci modlitby za mír vzpomeňme také, že na zítřek připadá Mezinárodní den proti násilným minám. Mnozí lidé jsou nadále zabíjeni či mrzačeni těmito hrůznými zbraněmi a odvážní muži a ženy riskují život, aby odminovali zaminované terény. Zasadíme se prosím znovu za svět bez násilných min.“

Poslední papežova slova patřila účastníkům dnešní bohoslužby, zejména sdružením a společenstvím spirituality Božího milosrdenství, které srdečně pozdravil.

Kázání z Domu sv. Marty

4.4.2016

Papež kázal o slavnosti přitakání

Vatikán. Ptejme se, zda jsme lidmi, kteří umějí přitakat, anebo těmi, kdo se vyhýbají odpovědi – tuto výzvu vznesl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty, poprvé po velikonoční přestávce dnes, kdy církev slavila odloženou liturgickou slavnost Zvěstování Páně. 25. března totiž letos připadl na Velký pátek. Papež František si vzal podnět právě ze slavnosti Zvěstování, „slavnosti přitakání“ – jak řekl.

Abraham je poslušen Pána, přijímá povolání a odchází ze svojí země, aniž by věděl, kam jít. Papež František svoji homilii soustředil na „řetězec přitakání“, který začíná právě u Abrahama. Připomněl „muže a ženy, kteří i přes svůj pokročilý věk, jako Abrahám či Mojžíš, přitakali naději Hospodinově.“ Pomysleme také na Izaiáše, po kterém Pán chtěl, aby promlouval k lidu, a Izaiáš mu odpověděl, že je člověk „nečistých rtů“, dodal papež s odkazem na dnešní první čtení (Iz 7,10-14). Pán „očistil Izaiášovy rty, a Izaiáš přitakal“. Totéž platí pro Jeremiáše, který měl za to, že nedove mluvit, ale potom Pánu „přisvědčil“.

„Dnes nám evangelium (Lk 1,26-38) podává konec tohoto řetězce přitakání, ale i začátek jiného přitakání, které vyrůstá v Marii: Mariino přitakání. To způsobuje, že se Bůh nejenom dívá na putujícího člověka, nejenom provází svůj lid, ale stává se jedním z nás a bere na sebe naše tělo. **Mariino přitakání otevírá bránu Ježíšovu přitakání: »Tady jsem, abych plnil tvou vůli, Bože« (Žid 10,7). Toto přitakání jde s Ježíšem celý život, až na kříž.**“

Potom se Petrův nástupce pozastavil nad Ježíšovým přitakáním v Getsemanech, kde Ježíš žádá Otce, aby od něho byl odňat kalich utrpení, avšak vzápětí dodává „buď vůle Tvá“. „V Ježíši Kristu je tedy Boží přitakání. On je přitakáním.“ Tento den – řekl potom papež – „je krásným dnem vhodným k poděkování Pánu za to, že nás uvedl na tuto cestu přitakávání, ale také k tomu, abychom přemýšleli o svém životě.“ Papež tady narážel na přítomnou skupinku kněží, kteří slavili 50. výročí svého svěcení.

„My všichni každý den musíme říkat „ano“ či „ne“. **Přemýšlejme, zda vždy přitakáváme anebo se nezdírká také skrýváme se sklopenou hlavou jako Adam a Eva. Ne abychom řekli „ne“, ale tváříme se jako někdo, kdo nechápe, co Bůh chce. Dnes**

slavíme přitakání. V Marii spočívá přitakání celých dějin spásy a začíná poslední přitakání člověka i Boha.“

„Tam – pokračoval papež – Bůh znovu tvoří. Jako na počátku přitakáním učinil svět i člověka, krásné stvoření, a nyní svět i nás všechny tímto přitakáním znovuvytváří ještě podivuhodněji. Boží přitakání nás posvěcuje, abychom se mohli v Ježíši Kristu ubírat vpřed.“

„Je to den na poděkování Pánu i na otázku, kterou si máme položit: Jsem mužem či ženou přitakání anebo mužem či ženou odmítání nebo mužem či ženou, kteří se dívají jinam, aby nemuseli odpovědět? Kéž nám Pán daruje milost vydat se cestou těch mužů a žen, kteří uměli přitakávat.“

Po skončení homilie následovala obnova řeholních slibů sester vincentek, které slouží v Domě sv. Marty. „Činí tak každý rok – řekl k tomu vysvětlenou papež – protože sv. Vincenc byl inteligentní a věděl, že poslání, které jim svěřil, je velmi obtížné, a proto si přál, aby se sliby obnovovali každoročně.“

Kázání z Domu sv. Marty

5.4.2016

O rozdílu mezi harmonií Ducha svatého a sjednaným mírem

Vatikán. Nelze zaměňovat harmonii, která kraluje v křesťanské obci a je plodem Ducha svatého, za sjednaný „klid“, který často pokrytecky zahluje vnitřní rozpory a rozdělení – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Obec sjednocená v Kristu, řekl papež, je také obcí odvážnou.

Jedno srdce, jedna duše, žádný chudý, dělení všeho podle potřeb. Cítění a životní styl prvotní obce věřících podle popisu z dnešního čtení ze Skutků apoštolů (4,32-37) lze shrnout jedním slovem: harmonie. „Tomuto slovu je však třeba správně rozumět, poznamenal papež hned v úvodu, protože nejde o svornost jakéhokoli typu, nýbrž o **nebeský dar těm, kdo se znovunarodili z Ducha**, jak to zakusili první křesťané“.

„My můžeme vyjednat dohody a určitý mír... avšak **harmonie je vnitřní milost, kterou může působit pouze Duch svatý**. A tyto obce žily v harmonii. Znamení harmonie jsou dvě: nikdo neměl nouzi, všechno bylo společné. V jakém smyslu? Měli jedno srdce, jednu duši a »nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné« (Sk 4,32). Pravá harmonie Ducha svatého má velmi silný vztah k penězům. Peníze jsou nepřitelem harmonie, jsou sobecké. A proto Duch dává toto znamení, že všichni přinášeli svůj majetek, aby nikdo nebyl v nouzi.“

U tohoto aspektu se papež pozastavil a připomněl ctnostný Barnabášův příklad, jak jej zaznamenávají Skutky apoštolů. Barnabáš totiž prodal svoje pole a celý výtěžek odevzdal apoštolům. Avšak následující verše, které nejsou obsaženy v dnešním liturgickém čtení, podávají také epizodu zcela opačnou, kterou papež také zmínil. Jde o případ Ananiáše a Safiry, manžele, kteří předstírali, že darují, co obdrželi za prodej pozemku, ale ve skutečnosti si část peněz nechali. Za to však zaplatili cenu nejvyšší: smrtí. „Bůh a peníze jsou dva vládci, a sloužit oběma je nesmiřitelné,“ zdůraznil vícekrát papež. Dalším svým výkladem pak Svatý otec předešel nedorozumění, které by mohlo vzniknout v souvislosti s pojmem „harmonie, kterou nelze zaměňovat za poklid“.

„Obec může být v poklidu. Všechno jde dobře, ale není tam harmonie. Jednou jsem od jistého biskupa slyšel moudrý postřeh: »V diecézi je klid, ale pokud se dotkneš toho či onoho problému, ihned vypukne válka«. To by byla ujednaná harmonie, která není z Ducha svatého. Je to pokrytecká harmonie jako ta, které se dopustili Ananiáš a Safira.“

Petrův nástupce uzavřel pobídkou k četbě Skutků apoštolů o prvních křesťanech a jejich společném životě. „Bude to pro nás užitečné, abychom chápali, jak dosvědčovat novost ve všech prostředích, kde se žije. Vězme však – dodal – že stejně jako pro harmonii, tak ve snaze zvěstovat, se vyskytuje znamení dalšího daru.“

„Harmonie Ducha svatého nám dává velkodušnost, abychom nechtěli mít nic jako svoje vlastní, existuje-li někdo, kdo je v nouzi. A harmonie Ducha svatého nám dává také druhý postoj: »Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost«. Je to tedy odvaha. Je-li v církvi, v obci věřících harmonie, pak je tam odvaha dosvědčovat Zmrtvýchvstalého Pána.“

Generální audience

6.4.2016

Evangelium Milosrdenství

(Lk 3,13-16a.17)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Po té, co jsme uvažovali o Božím milosrdenství ve Starém zákoně, začneme dnes rozjímat o tom, jak ho naplnil Ježíš. On vyjadřoval, uskutečňoval a komunikoval milosrdenství stále, v každé chvíli svého pozemského života. Na setkáních se zástupy, zvěstováním evangelia, uzdravováním nemocných, sblíživáním se s posledními a odpuštěním, které uděloval hříšníkům, **zviditelnil Ježíš lásku otevřenou všem, nevyjímaje nikoho! Byl otevřen všem, bez ohraničení. Ryzí, bezplatná a absolutní láska, která vrcholí v oběti na kříži. Ano, evangelium, je opravdu „evangelium milosrdenství“, protože Ježíš je Milosrdenství!**

Všechna čtyři evangelia dosvědčují, že Ježíš, dříve než začal svoji veřejnou službu, *rozhodl se přijmout křest od Jana Křtitele* (Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; Lk 3,21-22; Jan 1,29-34). Tato událost vtiskuje rozhodující směr celému Ježíšovu poslání. **Neprezentoval se totiž světu ve skvostném chrámu, a mohl tak učinit. Nenechal kvůli sobě vytrubovat z rohů, a mohl tak učinit. A nepřišel ani v roli soudce, což také mohl. Místo toho se Ježíš po třiceti letech skrytého života v Nazaretu vydal mezi zástupy svého lidu k řece Jordán, kde se postavil do řady spolu s hříšníky.** Nestyděl se být tam se všemi, i s hříšníky, aby se dal pokřtít. Již od počátku svojí služby se ukazoval jako Mesiáš, který na sebe bere lidství, pohnut solidaritou a soucitem. Jak říká v nazaretské synagoze Ježíš sám: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně“ (Lk 4,18-19). Všechno, co Ježíš po křtu vykonal, bylo uskutečněním tohoto prvotního plánu: přinést všem Boží lásku, která zachraňuje. Ježíš nepřinesl nenávisť, nepřinesl nepřátelství: přinesl nám lásku! Velikou lásku, srdce otevřené všem, nám všem! Lásku, která zachraňuje!

Stal se bližní těm posledním a předává jim Boží milosrdenství, kterým je odpuštění, radost a nový život. Ježíš, Syn poslaný Otcem, je skutečným začátkem doby milosrdenství pro celé lidstvo! Ti co byli přítomni na břehu Jordánu, nechápali okamžitě smysl Ježíšova gesta. Sám Jan Křtitel se Jeho rozhodnutí podivil (srov. Mt 3,14). Nebeský Otec však nikoli a shůry dal zaznít svému hlasu: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení“ (Mk 1,11). Otec tak potvrzuje cestu, kterou se vydal Syn jakožto Mesiáš, a Duch svatý se na Něho snáší v podobě holubice. Ježíšovo srdce takříkajíc bije v unisonu se srdcem Otce i Ducha a ukazuje všem lidem, že spása je plodem Božího milosrdenství.

Ještě jasněji můžeme rozjímat o velkém tajemství této lásky, *podíváme-li se na ukřižovaného Ježíše*. Když umírá nevinný za nás hříšníky, prosí Otce: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk. 23,34). Na kříži Ježíš podává Otcově milosrdenství hřích světa: hřích všech, moje hříchy, tvoje hříchy, vaše hříchy. Tam na kříži je prezentuje Otcovi. Spolu s hříchem světa budou smazány všechny naše hříchy. Nic a nikdo nezůstává vyloučen z této Ježíšovy obětní

modlitby. Znamená to, že se nemusíme obávat přiznání a vyznání svých hříchů. Kolikrát jen si říkáme: „To je ale hříšník, udělal to a tamto...“ a posuzujeme druhé. A ty? Každý z nás by se měl ptát: „Ano, on je hříšník. A já?“ **Všichni jsme hříšníci, ale všem nám bylo odpuštěno a všichni můžeme obdržet odpuštění, které je Božím milosrdenstvím. Nemusíme se tedy bát uznat a vyznat, že jsme hříšníky, protože každý hřích vzal Syn na kříž.** Svátost smíření aktualizuje pro každého odpouštějící moc, která pramení v kříži a obnovuje v našem životě milost milosrdenství, kterou nám získal Ježíš! Nemusíme se bát svých ubohostí. Každý z nás má svoje. Moc lásky Ukřižovaného nezná překážek. A toto milosrdenství smazává naše ubohosti.

Drazí, v tomto Svatém roce milosrdenství prosme Boha o milost zakusit moc evangelia, evangelia milosrdenství, které proměňuje, uvádí do Božího srdce, uschopňuje nás, abychom odpouštěli a dívali se na svět dobrotivěji. Přijmeme-li evangelium Ukřižovaného Zmrtvýchvstalého, bude celý náš život utvářen silou Jeho obnovující lásky.

7.4.2016

Papež k metodistům: nemůžeme ve všem stejně smýšlet, můžeme však stejně milovat

Vatikán. Setkáváme se sjednocení ve víře, že Ježíš je Pán a že ho Bůh vzkřísil z mrtvých. Tato křestní víra z nás činí skutečné bratry a sestry – řekl papež František v promluvě k delegaci Světové metodistické rady, Evropské metodistické rady a Britské metodistické církve, kterou dnes přijal na zvláštní audienci.

Petrův nástupce přivítal zprávu o otevření ekumenického úřadu této církve v Římě, které – jak řekl – je znamením společného přání překonat překážky, které brání plné jednotě obou církví.

„Modlím se k Pánu, aby požehnal práci tohoto úřadu a aby se tak mohl stát místem přínosných setkání metodistů a katolíků.“

Papež připomněl, že katolicko metodistická spojená teologická komise působí už padesát let. Do konce letošního roku se má objevit společný dokument o povolání ke svatosti.

„Katolíci a metodisti se mohou jedni od druhých naučit mnohému o tom, jak svatost chápat a jak se ji pokoušet žít. Všichni se musíme snažit o to, aby se členové našich farností pravidelně setkávali, poznávali se, dávali si navzájem dobré podněty a povzbuzovali se k hledání Pána a jeho milosti“

Papež František citoval slova z listu Johna Wesleye adresovaného členu římskokatolické církve, ve kterém zakladatel metodistů povzbuzuje k vzájemné pomoci ve všem, co vede k Božímu království:

Wesley také napsal: „Jestliže ještě nemůžeme o všech věcech smýšlet stejným způsobem, můžeme alespoň stejně milovat.“ Je pravda, že ještě nesmýšlíme o všech věcech stejným způsobem a že v otázkách svátostného kněžství a etiky zůstává mnoho práce. Nicméně žádný z těchto rozdílů není překážkou, která by nám mohla zabránit v tom, abychom milovali stejným způsobem a vydávali společné svědectví před světem.

Papež František zdůraznil, že **v dnešním světě zraněném mnoha zlými věcmi je společné svědectví křesťanů posílené energií velikonočního světla nadmíru důležité.** Kéž láska Boha, vítězícího v Ježíšově Vzkříšení, dospěje skrze naši pokornou a odvážnou službu do srdcí a životů mnoha bratří a sester, kteří na ni čekají, aniž to vědí – končil papež promluvu k metodistické delegaci.

Papež: Dnešní církev potřebuje svědky, mučedníky...

Vatikán. Svátí všedního života a mučedníci dneška posouvají církev vpřed svým koherentním a odvážným dosvědčováním vzkříšeného Ježíše, působením Ducha svatého – tak lze shrnout, co papež František kázal dnes ráno při eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

První čtení ze Skutků apoštolů (5,27-33) mluví o odvaze Petra, který po uzdravení ochrnutého hlásá Ježíšovo vzkříšení před členy velerady, kteří se rozezlili a chtěli jej usmrtit. Bylo mu zakázáno učit v Ježíšově jménu, ale on hlásá evangelium dál, protože – jak vysvětluje velekněží – **»více je třeba poslouchat Boha než lidi«**. „Tento odvážný Petr – řekl papež – nemá co do činění s oním zbabělým Petrem z večera Zeleného čtvrtku, kdy ze strachu třikrát zapřel Pána. Nyní Petr mocně dosvědčuje. Křesťanské svědectví – poznamenal dále – vede toutéž, Ježíšovou cestou: dává život. Křesťan tím či oním způsobem žije v pravém svědectví.“

*„Spojitost života s tím, co jsme viděli a slyšeli, je vlastním počátkem svědectví. Křesťanské svědectví je však něco jiného. Není jenom toho, kdo svědectví vydává. **Křesťanské svědectví je vždycky vydáváno ve dvou. »My jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý« (Sk 4,32). Bez Ducha svatého neexistuje křesťanské svědectví, poněvadž křesťanské svědectví, křesťanský život je milost, kterou nám dává Pán Duchem svatým.**“*

„Bez Ducha – pokračoval papež – nedovedeme být svědky. Svědkem je ten, kdo je koherentní s tím, co říká, co dělá a s tím, co dostal, tedy s Duchem svatým. Toto je křesťanská odvaha, toto je svědectví.“

„Je to svědectví mnoha našich dnešních mučedníků, vyhnaných ze svojí země, prchajících, pronásledovaných a podřezaných. Mají odvahu vyznávat Ježíše ve chvíli smrti. Je to svědectví křesťanů, kteří žijí svůj život seriózně a říkají: »Nemohu to udělat, nemohu někomu ublížit, nemohu podvádět, nemohu vést polovičatý život, musím vydávat svědectví«. A tímto svědectvím je říkat to, co ve víře viděl a slyšel, tedy Ježíše Krista, působením Ducha svatého, kterého dostal darem.“

„V těžkých chvílích dějin – řekl dále papež – se říkává, že »vlast potřebuje hrdiny«. A je to pravda, je to správné. Co však dnes potřebuje církev? – Svědky, mučedníky...“

„Právě svědky, tedy svaté všedních dnů, žijící řádně a koherentně, a také ty, kteří svědčí až do konce, až do smrti. Ti jsou živou krví církve, ti posouvají církev vpřed. Svědkové, kteří dosvědčují, že Ježíš vstal z mrtvých, že Ježíš je živý a svědčí důsledností svého života a Duchem svatým, kterého dostali darem.“

Zveřejněna papežská exhortace o rodině *Amoris laetitia*

Vatikán. „*Amoris laetitia*“, tedy **Radost lásky**, to je titul posynodální apoštolské exhortace, která byla dnes představena veřejnosti. Papež František ji podepsal už na svátek sv. Josefa 19. března a dnes ji doprovodil chirografem, adresovaným všem biskupům ve světě:

„Drahý bratře“, píše Svatý otec, „vzývám ochranu nazaretské Svaté rodiny a s radostí ti – k dobru všech rodin a mladých i starých lidí, svěřených do tvé pastorační služby – zasílám svou exhortaci „*Amoris laetitia*“. Zůstávejme sjednoceni v Pánu, s Marií a Josefem, a prosím tě, nepamenej se za mne modlit“, uzavírá papež svůj rukopisný list s podpisem „Franciscus“.

Obsáhlý text exhortace shrnuje v devíti kapitolách závěry dvou synod o rodině, které probíhaly ve Vatikánu v letech 2014 a 2015. Některé pasáže závěrečných dokumentů těchto sněmů jsou převzaty téměř beze změn. Stejně tak papež František čerpá z připomínek různých biskupských konferencí (Keňa, Austrálie, Argentina ad.).

V krátké předmluvě papež předesílá, že „ne všechny věroučné, morální či pastorační debaty musejí být vyřešeny zásahem magisteria“. Přestože „jednota učení a praxe“ je pro církve nutná, mohou existovat „různé způsoby interpretace některých aspektů učení či důsledků, které se z něho vyvozují“ s ohledem na kultury, tradice a problémy jednotlivých zemí.

„Církevní dokumenty často nepatří k nejpřístupnějším literárním žánrům. Tento papežův spis se však číst dá. Kdo se nenechá vyděsit délkou textu, najde radost v jeho konkrétnosti a realismu. Papež František mluví o rodinách s jasností, jakou v dokumentech magisteria těžko najdete.“

řekl **kardinál Christoph Schönborn** během prezentace, na které vystoupili rovněž kardinál Lorenzo Baldisseri, generální sekretář biskupské synody, a manželé Mianovi. Vídeňský arcibiskup zdůraznil, že papežovi se daří obracet k lidem ve všech situacích bez klasifikování a kategorizování, s vlídností, za níž můžeme spatřovat Ježíšovy oči, které nikoho nevyklučují, ale každého přijímají a všem přinášejí „radost Evangelia“.

„Pro mne je Amoris laetitia především a na prvním místě „lingvistickou událostí“, podobně jako byla již Evangelii gaudium. V církevním diskursu se něco změnilo. A tuto změnu jazyka bylo možné vnímat už během synody. Mezi oběma zasedáními (říjen 2014, říjen 2015) lze zřetelně zaznamenat, jak se tón řeči stával uctivější a různé životní situace byly jednoduše přijímány bez posuzování a chvatného odsuzování.“

Papež v tomto ohledu po církvi požaduje zdravou sebekritiku: „Prezentovali jsme příliš abstraktní a uměle zbudovaný teologický ideál vzdálený konkrétní situaci a skutečným možnostem rodin. (...) Tato vypjatá idealizace nevedla k větší přitažlivosti manželství (AL,36)“, píše Svatý otec, který označil za těžiště nového textu jeho 4. a 5. kapitolu, věnovanou manželské lásce a plodnosti.

„Čtvrtá kapitola je obsáhlým komentářem takzvané velepisně na lásku z třinácté kapitoly prvního listu Korintánům. Doporučuji každému, aby si ony stránky promeditoval. Povzbuzují nás, abychom věřili v lásku a důvěřovali její síle. Záleží mi na zdůraznění jednoho aspektu: papež František tu s vzácnou zřetelností mluví o úloze, kterou v rodinném a manželském životě hrají vášně, emoce, eros a pohlavnost. Není náhodou, že tu papež František navazuje zvláště na sv. Tomáše Akvinského, který přikládá vášním důležitou roli, zatímco moderní a často puritánská morálka je spíše diskreditovala či zanedbávala.“

Jak podotkl vídeňský arcibiskup, jistě mnozí přehlédnou zmíněnou ústřední část textu, stejně jako kapitolu věnovanou výchově dětí, „kde papež pokračuje ve velké jezuitské tradici, vychovávající k osobní zodpovědnosti“. Možná se zaměří jen na problematičtější otázky, jako jsou svátosti pro lidi v tzv. neregulérní situaci. Klíčovým slovem dokumentu je v tomto ohledu „rozlišování“:

„Jsme-li přesvědčeni, že všechno je černobílé, můžeme někdy uzavírat cesty milosti a růstu a odrazovat od procesu posvěcování, které oslavuje Boha“ (AL 305) ... Ve smyslu této „via caritatis“ (AL 306) papež potvrzuje, prostě a jednoduše v jedné z poznámek (351), že je možné poskytnout také svátostnou pomoc v případě „neregulérních“ situací. Neposkytuje k tomu ale žádnou kazuistiku, žádné recepty, nýbrž pouze připomíná své už proslavené věty: „Kněžím připomínám, že zpovědnice nesmí být mučírnu, ale místem Pánova milosrdenství“ (EG 44) a eucharistie „není oceněním pro dokonalé, ale velkorysým lékem a pokrmem slabých (EG 44.)“

řekl kardinál Schönborn během prezentace. V odpovědi na dotazy novinářů pak vyzval, aby se nezaměřovala pozornost výlučně na otázku katolíků žijících v druhém občanském svazku a jejich přístup ke svátostem, byť je to navýsost důležité téma. Citoval poté z exhortace *Familiaris Consortio* Jana Pavla II.

"Svatý Jan Pavel II. tu mluví o třech různých situacích. Třetí nastává v případě, kdy jsou znovusezdaní morálně přesvědčeni o tom, že jejich první manželství nebylo platné. Nevyvodil z toho žádné důsledky. Osobně se však domnívám, že existují situace, pro které nelze nalézt kanonické řešení, ale ve kterých – za morální jistoty a vědomí, že první manželství nebylo svátostné – tito lidé přistupovali ke svátostem. Je to dlouholetá praxe, kterou ani papež Jan Pavel II., ani Benedikt XVI. zjevně nezpochybnili."

Nedochází tu tedy k rozporu s naukou předchozích papežů, nýbrž k její inovaci a organickému rozvoji. Pro naše mikrofony vídeňský arcibiskup poukázal na další významné hledisko nového dokumentu – jeho synodalitu:

"Myslím, že tu papež František ukázal, co patří k podstatě církve – její synodalita, jak obširně vyložil při oslavě padesátého výročí biskupské synody v říjnu loňského roku. Velice důvěřuje tomu, že Duch svatý vede církev a že toto vedení je proces sestávající z různých etap. Za prvé si proto přál, aby na této cestě synodality bylo několik etap, za druhé nás opakovaně vyzýval k otevřené diskusi – mluvit odvážně a pokorně naslouchajte. Neznám žádný posynodální dokument, který by tak široce včlenil práci biskupů a synodních otců. A papež v exhortaci opakovaně říká, že se ztotožňuje s tím, co mu synodní otcové poradili a předložili. Toto je žitý synodální proces, ve kterém samozřejmě papež zaujímá jasnou roli, protože má poslední slovo nejvyššího pastýře. Avšak vyslovuje toto slovo v naslouchání toho, co církev vykonala a co bylo církvi řečeno."

Uvedl kardinál Christoph Schönborn pro německou redakci Vatikánského rozhlasu o apoštolské exhortaci „*Amoris laetitia*“, u které její autor, papež František, nedoporučuje „povšechnou a spěšnou četbu“, nýbrž „postupné a trpělivé“ zahloubání.

Papežská EXHORTACE je postupně zveřejňována na

<http://www.radiovaticana.cz/podrubrika.php4?id=24>

Plný text se objeví během příštího týdne.